

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XX ● № 75 (2647).

СУБОТА, 23 ЧЕРВНЯ 1979 РОКУ.

Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

ЛЕНІНСЬКИЙ КОМУНІСТИЧНИЙ СПІЛКІ МОЛОДІ УКРАЇНИ

Центральний Комітет Компартії України гаряче і сердечно поздоровляє комсомольців, усіх юнаків і дівчат республіки з 60-річчям Ленінської Комуністичної Спілки Молоді України і бажає дальших успіхів у праці і навчанні, нових звершень у виконанні безсмертних заповітів великого Леніна.

Славний шлях одного з бойових загонів ВЛКСМ — комсомолу України, пройдений під керівництвом Комуністичної партії, незгасимо зв'язаний із самовідданою боротьбою радянських людей за побудову розвинутого соціалістичного суспільства. У вогні революції і громадянської війни, героїчних буднів перших п'ятирічок, безприкладній битві з фашизмом, у роки післявоєнного відродження, на тисячах військових просторах, ударних комсомольських будовах тагувалося ціле покоління Країни Рад, формувалася незламна воля молодих борців-ленінців. Батьківщина високо відзначила заслуги комсомолу України — на його прапорі три ордени Радянського Союзу!

Беззаганна відданість ідеалам Великого Жовтня, справжній Комуністичний патріотизм, активна життєва позиція, моральна чистота — ці риси завжди визначали і визначають обличчя радянської молоді. Юнаки і дівчата Радянської України, як і всієї країни, сповнені невичерпного революційного оптимізму, палячого прагнення неухильно йти і йти далі по шляху, сяяючому немеркнучим світлом ленінських ідей.

Нинішнє покоління молодих будівників комунізму дбайливо зберігає революційні, бойові і трудові традиції партії і народу, примножує їх у боротьбі за здійснення історичних рішень XXV з'їзду КПРС, великих переломів десятиліття. Сьогодні немає такої дрізки господарської і громадської діяльності, де б не виявився допитливий розум, невсичерпна енергія і прагнучість юнацтва.

Нова Конституція СРСР закріпила й розширила права радянської молоді, Ленінського комсомолу в управлінні державними і громадськими справами, розв'язанні політичних, господарських і соціально-культурних завдань, відкрила перед юнаками й дівчатами ще ширші можливості для всебічного гармонійного розвитку, зросту творчої ініціативи.

Мільйони юнаків і дівчат, тисячі комсомольсько-молодіжних колективів республіки активно включилися у всеосяжне соціалістичне змагання під девізом «П'ятирічка ефективності і якості» — ентузіазм і творчість молодих, стали на трудову нахту, присвячену 110-річчю з дня народження В. І. Леніна. У складі молодіжних ударних загонів посадили Радянської України прокладують Байкало-Амурську магістраль, освоюють багатства Сибіру і Далекого Сходу, перетворюють Нечорозем'я.

Важливою справою республіканської комсомольської організації є боротьба за прискорення науково-технічного прогресу, підвищення ефективності суспільного виробництва і якості всієї роботи, шкєство над вугільною промисловістю, сферою обслуговування, іншими галузями народної господарства.

Центральний об'єднання комсомолу республіки — набагато ширше й послідовно впливати в життя ленінський заповіт «Учіться комунізму», борючись за здійснення накреслених партією, зверхів, вислупитих товаришем Л. І. Брежнєвим у промові на XVII з'їзді ВЛКСМ.

Бойовою конкретною справою кожної комсомольської організації є збагачення політичного, трудового й морального загартовування молоді, виховання у неї потуги до знань, до оволодіння досягненнями культури, професійної майстерності.

Найважливіший обов'язок комсомольських організацій — виховати патріотів-інтернаціоналістів, пошукати військово-патріотичне виховання молоді, принципівати масовою покоління почуття історичної відповідальності за долю соціалізму, за процвітання та безпеку любимої Батьківщини, зміцнювати шестілітні зв'язки з воїнами Радянської Армії і Військово-Морського Флоту.

Центральний Комітет Комуністичної партії України висловлює тверду впевненість у тому, що білий як нестиманий загін комсомолу, всі юнаки й дівчата Радянської України ще тісніше згуртуються навколо Радянської Комуністичної партії, твердо йтимуть шляхом Леніна, шляхом Жовтня, декладуть усі сили і енергії в ім'я торжества ідей комунізму.

Хай живе Ленінська Комуністична Спілка Молоді України — бойовий загін ВЛКСМ!

Слава радянській молоді та її авангардові — Ленінському комсомолу!

Хай живе Ленінська Комуністична партія Радянського Союзу — керівна і спрямовуюча сила радянського суспільства!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ.

Контрольний екземпляр
Учора в Києві в Палаці культури України, відбулося урочисте засідання ЦК ЛКСМУ, Київських міськкому та обкому комсомолу, присвячене 60-річчю Ленінської Комуністичної Спілки Молоді України.

Завтра — День радянської молоді



ВАС ВІТАЄ «ГОРЛИЦЯ» — САМОДІЯЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ ПІСНІ І ТАНЦЮ КІРОВОГРАДСЬКОГО РАЙОННОГО БУДИНКУ КУЛЬТУРИ.

Фото В. ГРИБА.

ВІСЬ РАДЯНСЬКИЙ НАРОД, ОДНОСТАЙНО ПІДТРИМУЮЧИ ПОЛІТИКУ МИРУ, ЯКУ ПРОВОДЯТЬ НАША ПАРТІЯ І РАДЯНЬСЬКА ДЕРЖАВА, ПОЗИТИВНО ОЦІНЮЄ РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЯГНУТІ В ХОДІ ВІДЕНСЬКОЇ ЗУСТРІЧІ ГЕНЕРАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ ЦК КПРС, ГОЛОВИ ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР Л. І. БРЕЖНЄВА З ПРЕЗИДЕНТОМ США ДЖ. КАРТЕРОМ.

ВАЖЛИВИЙ КРОК

У своїй віденській промові під час обіду на честь Президента США Дж. Картера Леонід Ілліч Брежнєв зазначив: «У відносинах з Америкою, як і з іншими державами, ми хотіли б більшого. Ми хотіли б справді добросусідських відносин — здорових, міцних, таких, що виключали б можливість воєнних конфліктів. Для цього ми готові провести

велику роботу по зближенню наших народів».

Справедливий, пророчий слова сказано під час переговорів у Відні, на яких стояли важливі питання радянсько-американських відносин і деякі проблеми міжнародної обстановки, питання потепління stosunkів і політики між Сходом і Заходом.

Мені, як учасникові Великої Вітчизняної війни,

ветеранові виробництва, не раз доводилося бути свідком загострення міжнародної обстановки, прагнення прогресивних сил до зміцнення безпеки і прагнення мілітаристів розв'язати нову війну. І голос прогресивного людства завжди перемігав.

Разом з усіма робітниками нашої фабрики я щиро вітаю підписання радянсько-американських документів у Відні. Адже укладення Договору ОСО-2 — великий крок вперед на шляху загальної оздоровлення радянсько-американських відносин, а значить, і всього міжнародного клімату.

Г. ЗБОТАНОВ,
начальник цеху комуністичної праці № 5 Кіровоградської взуттєвої фабрики.

ЗАПОРУКА МИРУ

З хвилюванням я стежив за повідомленнями про хід переговорів між Генеральним секретарем ЦК КПРС, Головою Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєвим і Президентом США Дж. Картером. Договір про обмеження стратегічних озброєнь, укладений між Радянським Союзом і Сполученими Штатами Америки, має величезне значення не тільки для двох держав, а й для всього світу. Я — льотчик, і мій призначення — служити людям. Літаки не повинні піднімати в небо смертоносний вантаж — не-

хай вони піднімають на своїх крилах дітей, хай ті бачать велич і красу планети Земля.

Нещодавно кожний екіпаж нашого авіапідрприємства зробив свій внесок до фонду миру. А мир потрібний усім. І тому я цілком схвалюю підписаний під час радянсько-американських переговорів Договір ОСО-2. Адже мирне розв'язання багатьох міжнародних питань і припинення гонимі озброєнь стануть запорукою відвернення нової світової війни.

О. ЛИТВИН,
командир літака АН-2.
м. Кіровоград.

ВІТАЄМО З НАГОРОДАМИ!

За успіхи у виконанні завдань господарського й культурного будівництва та активну роботу серед молоді Указом Президії Верховної Ради Української РСР нагороджено велику групу працівників підприємств, установ, організацій та комсомольських органів республіки.

По Кіровоградській області:

Качан Раїсу Володимирівну, штукатура комбінату «Кіровоградважбуд» — Почесною грамотою Президії Верховної Ради УРСР.

Гетьманенка Сергія Пантелейовича, бригадира колгоспу імені Жданова Кіровоградського району — Грамотою Президії Верховної Ради УРСР.



КОРЧАГІНЦІ 70-Х РОКІВ, УСЯ МОЛОДЬ ОРДЕНОНОСНОЇ КІРОВОГРАДШНИНИ ДЕМОНСТРУЮТЬ ЗРАЗКИ УДАРНОЇ ПРАЦІ, СТАВШИ НА ТРУДОВУ ВАХТУ НА ЧЕСТЬ 60-РІЧЧЯ ЛКСМУ. ШИРИТЬСЯ СОЦІАЛІСТИЧНЕ ЗМАГАННЯ ПІД ДЕВІЗОМ «П'ЯТИРІЧЦІ ЕФЕКТИВНОСТІ І ЯКОСТІ — ЕНТУЗІАЗМ І ТВОРЧІСТЬ МОЛОДИХ»

ТІЛЬКИ ВИСОКОЯКІСНО

На розширену зону обслуговування більше року тому перейшов палладчик механоскладального цеху № 4 заводу «Червона зірка», молодий комуніст Віктор Вовкож. Замість чотирьох верстатів він устигає обслуговувати вдвоє більше. Робота його заслуговує найвищої оцінки. А вже на закріплених за ним автоматах робітники виготовляють тільки високоякісні деталі до машин.

Творчий підхід до роботи, заохочення досвіду передовиків привели Віктора Вовкожу до трудової перемоги. Він одним із перших у цеху виконав особисту п'ятирічку. Нині трудиться в рахунок 1981 року.

Ударною працею молодий робітник завоював і авторитет у колективі. Комуністи обрали Вовкожу партгрупоргом. Партгрупа, очолювана ним, — одна з найактивніших у цеху.

А. КЛИМЧУК.

ЗУСТРІЧАЮТЬ НОВОРІЧЧЯ

На ударну вахту Тижня миру заступила наша комсомольсько-молодіжна бригада імені 60-річчя ВЛКСМ. З хорощим настроєм вийшли я і мої товариші на зміну. Від економістів дізналися, що на-

передодні ювілею комсомолу України завершимо виконання плану чотирьох років п'ятирічки. Здійснилася наша колективна думка — бригадою виконати завдання чотирьох років до 60-річчя ЛКСМ

України. Тож 26 червня у нас буде подвійне свято — ювілей комсомолу республіки і Новий рік на робочому календарі.

Л. БЕЦ, групкомсорг.

Олександрійська фабрика діаграмних паперів.

КРАЩА ЗА ПРОФЕСІЄЮ

Соціалістичні зобов'язання на честь ювілею Ленінського комсомолу України першою в Знамянській пересувній механізованій колоні № 133 виконала молодіжна бригада будівельників Во-

лодимира Івановича Іванова.

Працюючи за методом бригадного підряду, застосовуючи рух суміжників, колектив щоденно виконує на 150 і більше процентів.

Члени бригади працюють без жодного відстаючого поруч. Усі вони в колоні — кращі за професією.

В. НУЖНИЙ, працівник знамянської міськрайонної газети «Серп і Молот».



Кращий молодий комбайнер республіки Андрій Трюхан з радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району зустрічає День радянської молоді в повній готовності до боротьби за хліб-79. Свого «Колоса» він дбайливо поладував, перевіряв якість роботи всіх вузлів.

Доля-чоловік у пашній області трохи менше, ніж жінок-механізаторів. Але якщо серед трактористок часом не відразу виділяти найкращі, найстаранніші, то в тваринництві це знач-



но простіше — тут про ставлення до роботи свідчать навіть чи приростає живий ваги. Так от, до відома читачів: торік Олексій Буша з колгоспу «Дружба» Олександрівського району побив усі рекорди чоловіків-доярів — він одержав по 4394 кілограми молока від кожної корови своєї групи.

Олексій зобов'язався особистий п'ятирічний план виконати до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна. Він надіє від кожної корови по 4500 кілограмів молока.

На знімку: А. Трюхан (ліва) та О. Буша.

Фото Л. ЛАПІНЬ.

ВІДКОЛИ електровози ВЛ-60 замінили на потужніші — ВЛ-80 т, навряд чи знайдеться така машина, на якій би не довелось працювати Олександрові Удоду. Стож, знаючи переваги одних і недоліки інших, він одразу стурбувався, діставши завдання вести великогазовий на Миронівку. Хотів було відповісти, що саме цей електровоз не потягне, та глянувши на спокійне обличчя свого помічника М. К. Кладницького — і згодився. Бо якщо Кирилович, досвідчений залізничник, не бачить підстав для хвилювання, то Сашко повинен бути абсолютно спокійним.

Вони давно звикли розуміти один одного з післюва. Часто для переконання вистачає навіть погляду. Років зо два тому, коли помічник захворів, Сашко мало не після кожного рейсу провідував його, годинами сидів біля ліжка хворого. Домашні аж чувавалися з такої приязаності, хоча знали вдачу залізничників: майже кожен з них нізачо не хоче розпитуватися зі своїм машиністом чи помічником. Вони, як правило, й зільний час проводять разом, чи дружять сім'ями. Ці риси формує професія.

Було вже близько півночі. Лишилася серед Чорного лісу поцяткована різноколірними вогнями гримотлива Знамянка, задрімавши в нічній тиші село Водяне. А перед станцією Цибулеве — червоне око світлофора: «Чекай, хлспче, охолонь. Дай іншим проїхати».

Сашко задивився в зоряне небо, замріявся. Це ж укотре веде він ешелон цією «чавункою»? Важко підрахувати, бо вже понад дев'ять років працює локомотивником. А знайомство із залізницею відбулося значно раніше. Ще в дитинстві

їздив з батьком у недалекий рейс. В дорозі й вирішив тоді йти в життя батьковою стежкою...

І поки червоне око світлофора вперто лле своє світло праворуч, уява мчить Сашу в ті далекі часи, коли в Знамянці ще не було залізниці. Ось прাপрэдід

ПОЇЗДИ ОЛЕКСАНДРА УДОДА

Адам погейкує на худих сірих волів, краючи дерева яною сохою невеличку совою нивку.

Чомусь згадав розповідь діда про прадіда Андрія, який, втративши надію на хліборобське щастя на своїй нощедній нивці, подався шукати свого щастя на «чавунці». Так хочеться уявити образ свого далекого предка, але перед очима знову й знову постає могутня постать діда Тита біля паровоза легендарного бронепоезда імені лейтенанта Шмідта.

Сашко чомусь завжди уявляє його не таким, як тепер, у свої мало не сто років, а таким, яким був у роки громадянської. Вусатий кремезняк соромливо усміхається до милої руської дівчини — сестри милосердя з їхнього бронепоезда, своєї коханої. Загинула вона в бою зовсім юною...

БАГАТО розповідав дід... Про перший після громадянської Першотравень, коли йшли вони, знамянські залізничники, бідняки-пролетарі, колоною неширокою центральною вулицею і на всі груди співали:

Наш паровоз, вперед пати —
В комуні чам зупинка,
Нема в нас іншого путі,
В руках у нас гавитіака!

А ось постає дід перед очима геть зажуриений — почалася Велика Вітчизняна війна. Йому доручили вести ешелон в Омськ. Забрав із собою дружину і п'ятинадцятирічного сина. Дід згодом був фашистами на фронтах Великої Вітчизняної, дійшов до Берліна. Батько повернувся в рідну Знамянку після її визволення. Тит Андрійович 43 роки водив поїзди, Володимир Титович — 36, нині на пенсії, почесний залізничник. Дід — кавалер ордена Леніна та інших урядових нагород, у батька теж святовий піджак в орденах і медалях. Он який у них рід!

Згадав, як батько їздив з ним у рейси, як Сашко тільки-но одержав посвідчення машиніста й був на «обкатці». Володимир Титович до кожного руху сина приглядався й не раз повторював: здобути славу класного машиніста треба з молодих років. Добра справа початок.

А потім уже професійна гордість не дозволить допускати брак у роботі.

Нараз червоне око світлофора потагло. Валет-електровоз знову рушив у путь. Через дві години були в Миронівці. Перед зворотним рейсом відпочивали в бригадному будинку. Кладницький відразу поринув у сон — роки беруть своє. А Сашко ще довго не міг заснути. Тепер на думці були товариші, колеги. Рік проїздив помічником у Василя Станіславовича Шуліки. Серйозний, статечний чоловік. Мов батько, розповідав йому про всі секрети професії. А до Василя Федоровича Ананьєва, життєрадісного, широкого в стосунках з товаришами, Саша й нині інколи звертається по допомогу. Або кіба забудуться йому ті роки, що проїздив з першим своїм помічником Вячеславом Ковальовим!

НИНІ Олександр Удод — громадський машиніст-інструктор. Десять локомотивних бригад за ним закріплено. За кожного несе відповідальність — і як інструктор, і як комуніст.

Можє, сьогодні, в день свята молоді, Олександр Удод, його ровесники Олександр Чернай, Михайло Дмитренко, Олександр Гусєв, Валентин Старський ведуть чергові великогазові ешелони. Можє відпочивають, баблять дітей. Але де б вони не були — думками вони на лінії. То їхня життєва дорога. А сотні тонн надпланово перевезених вантажів — вияв щоденної творчості й глибокого розуміння своєї ролі молодого господаря сталевих магістралей.

Р. МАРЧЕНКО.

м. Знамянка.



Сильна суперниця у групкомсорга першої молочнотварної ферми колгоспу «Перше травня» Маловисіківського району Валентина Єпішева — групкомсорг МТФ № 2 Валентина Махно. В першому кварталі вона перемогла Валентину, надіставши по 1100 кілограмів молока. У другому здобути дівчат майже однакові. Більше того, піврічне задання по надоях від корови обидві ферми виконали раніше строку.

У день республіканського комсомольсько-молодіжного суботника, присвяченого 60-річчю ЛКСМ України, молодий машиніст Знамянського локомотивного депо Василь Десятников провів великогазовий ешелон на закономірній електроенергії. Улітку з кожним днем збільшується обсяг вантажоперевезень — наближається у різні куточки країни добрий, сільськогосподарський машини... Незабаром піде в державні заводи хліб нового врожаю. Зросте навантаження на залізницю. І молоді локомотивники Знамянки, а з ними й Василь Десятников, поведуть великогазові состави.

На знімку: групкомсорг МТФ № 1 колгоспу «Перше травня» В. Єпішева (ліва) та машиніст В. Десятников.

Фото Л. ЛАПІНЬ.

СТАРТУЄ АВТОПРОБІГ

Завтра в Олександрії стартує автопробіг, присвячений 60-річчю комсомолу України. Його маршрут проляже через дев'ять районів області, зокрема, через село Кременірку Голованівського району, де в роки війни боролися відважні підпільники-спартаківці. Учасники автопробігу — ветерани комсомолу, молоді гвардійці десятиї п'ятирічки, лектори, учасники художньої самодіяльності, молоді поети Кіровоградщини — зустрітяться з трудівниками полів, ферм. Для мешканців сіл і районних центрів вони влаштовуватимуть бесіди, концерти художньої самодіяльності, творчі зустрічі.

Мета автопробігу — широка пропаганда історії комсомолу України, його найкращих традицій.

Б. РЕВЧУН.

СЕМЕСТР ТРЕТІЙ, ТРУДОВИЙ

СПРАВЖНІ ХЛОПЦІ

ТАК КАЖЕ ПРО СВОЇХ ДРУЗІВ, БІЛЦІВ СТУДЗАГОНУ «МОНОЛІТ-79» КІРОВОГРАДСЬКОГО ІНСТИТУТУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО МАШИНОБУДУВАННЯ, КОМІСАР ЗАГОНУ ІВАН РАКША. ПОМУ — СЛОВО.

Цього літа ми, як і торік, усі разом. Два напружених навчальних семестри продовжили третім, трудовим, без якого життя студентське просто немислиме. На зміну аудиторіям прийшов будівельний майданчик тут, у колгоспі «Іскра» Новоградівського району.

Нам доручили ставити об'єкти дуже важливі: санітарний пропускник на тваринницькому комплексі та спарене силососкопище. Розуміємо, яке велике значення мають вони, адже вчасне введення їх у дію дасть господарству можливість успішно розв'язувати питання збільшення виробництва молока.

Починали будувати, як кажуть, з нуля: самі рили траншеї, закладали фундамент, а тепер муруємо стіни.

Загін, довго не мудруючи, назвали просто й зрозуміло: «Моноліт-79». Чому саме так? Бо двадцять шість міцних, сильних, волеволівних хлопців — це один дружинний, згуртований колектив.

Для багатьох із нас літо в робочій спецівці не перше. Володя Шепелюк, Микола Білоус, Юрко Нестеренко, Анатолій Дзеркаль у свої символічні студзастонські трудові книжки зробили другий запис.

Звичайно, на час літніх канікул ми могли б роз'їхатися по домівках. Посидіти з вудочкою біля ставка чи річки, провідати родичів, почитати не підручник з опору матеріалів, а захоплюючий детектив. Іноді, коли спека стоїть неймовірна, коли потім заливає чоло, а руки і ноги стають неслухняними, питаєш хлопців: «Що, важко? Може, додому?» А вони лише подивляться на мене здивовано і мовчки продовжують робити своє.

Будзагін — єдиний дружний колектив, у якому і робота, і відпочинок приносять велике задоволення, радість. Це дружба, котра зігрівала всіх, а всіляке надія на найважчі хвилини.

Якось приїжджас до нас Микола Семенович Бондаренко, голова правління Новоградівського міжколгоспбуду і каже: «Вирочайте, хлопці. На станцію Куцівка тринадцять вагонів піску прийшло. Розвантажити їх терміново треба, а людей немає». Ну як тут не допомогти! Відразу знайшлися добровольці — Олександр Кушніров, Валерій Трубаков, Олександр Борщенко, Петро Стаценко... За кілька годин дев'ять вагонів було розвантажено.

На будівництві тваринницького комплексу масою освоїти 51 тисячу карбованців. На сьогодні робіт виконано більш як на 10 тисяч. Хоча за договором основна наша робота в колгоспі «Іскра», та ми думасмо відшукати резерви, щоб допомогти сусідньому господарству імені Ульянова цього ж району, відремонтувати

Новоандріївську восьмирічну школу.

Як і в студентському гуртожитку, любимо поспіяти з гітарою, поспіраччати про все на світі. Але якось так виходить, що і гітара, і нічні суперечки, і проблеми сучасного машинобудування (адже ми — майбутні інженери) здаються лише додатком до фізичної праці. Вона — наш головний арбітр.

Не працює єдиною живемою в загоні. Цікавий, активний відпочинок — запоруча наступного продуктивного трудового дня. Недарма ж кажуть, що боєць СБЗ — універсал: він столяр і лектор, шляховик і спортсмен, муляр і артист... Отак і в нашому «Моноліті». Треба з лекцією виступити перед жителями Новоандріївки — будь ласка. Лекторська група на чолі з Олександром Кушніровим має широкую тематику виступів і завжди готова до дії. А співаки і музиканти у нас не перелічити. Коли збирасмося увечері всі разом тоді пісня — невід'ємний компонент нашого відпочинку. Лунають і «Несе Галля воду», і «Ой чий то кінь стоїть», і «Гренада»...

Осінь прийде швидко. І ми знову повернемося до інституту. У нас появляться нові турботи, нові справи, якими так багате студентське життя. Ми знову ходитимемо на лекції, готуватимемося до колоквиумів і семінарів, писатимемо контрольні, виконуватимемо безліч громадських доручень. Та коли випаде хвилинка, коли із нас замислиться, згадає і поведе розмову про те, що віднині і завжди житиме в його пам'яті. І якими б справами не займалися ми, якими б турботами не були заклопотані, ми ніколи не забудемо свій «Моноліт-79».

І. РАКША,
комісар студзастону
«Моноліт-79» Кіровоградського інституту
сільськогосподарського
машинобудування.

НАТАЛКУ вбили і вже мертвий відрубали сокирою голову...

Мати бачила все. Мати відразу поспішила від того. Мати пішла по селі. Мати просила у людей не хліба, не солі, не води, мати просила одного — відомстити бандитам.

Другим був секретар. З ним Хмара почав дослідну розмову:

— Ми знаємо, що ти хворий. А жити ж кожному хочеться хоч день, хоч два. Скажи, комсомольський секретарю, товаришу Петро, що це не так?

— Так, Пазеле Трохимовичу.

— І ти мене знаєш?

— Ви — єдиний батько. А від батька я маю пам'ятку — туберкульоз.

— Як це?

— Кінь носив провалася, коли вода замерзла. А батько вивів мене, наймита, хлопчика, вилами погнав ризувати коня. Кола врятував, а я з того часу кров'ю харкаю...

— За батька, комсомольський секретарю, я не відповідаю. Я за себе... Не піднімається на тебе рука. Хто ж стріляє в лежачого? У тебе є папір, чорнило? Напиши своєю рукою, що провалилася Радянська влада, Ленін, що бажавши одного — погібеш! І — живи!

Важко вставати. Дуже важко. Проте піднявся.

— Звідки у тебе, проклятий бандито, невиласна надія, що я відретуся від нашого Леніна, від моєї Радянської влади, від моєї комсомолі?

Посміхнувся Хмара:

— Немає надії. Позналися я. Шкода, що батько не пустив тебе під кригу!

Вистрілював. Наказав своїм випстатися збитого і повісити перед хатою на вшпіль.

— Тут, отамане, й Ленін на столі. Ось книжечка.

— Почепить йому на груди!

Ходили по селу. Сивий бородаць водив від хати до хати. Вбивали всіх.

Вбивали й дев'ятого. Вірніше, не вбивали, а зганяли на сніг в одній полотняній білизні, спав. Ударили ногою в груди. Хмара наказав:

— Не поспішай! Цього в ліс. До вогнища. Перед спідником потримось. Вогнем припечемо. Примусимо співати. Люблю, коли вони, підмажені, співачуть: «Будьмо — пац братівка!» Зіграв верталає в ліс. Сивий сивий бородаць розчинився в темряві. Все прийшло так, як задумали. Одним лишилася незадоволеній Хмара: ніхто не просив пощади. З тих восьми. Може, цей, дев'ятий, унаде на коні?

Степан ішов оточений бандитами. Мабуть, і вони втомився, брели мовчки. Степан нічого не знав про долю товаришів, але догадувався, що їх повбивали. Мертво почало світити. Сивий сивий в яр. Він тьх заріс вербами. Степан гвинув на зорі, одна непаце спинула йому: вшпіль! Шоспан штовхнув одного бандита, підставив ногу другому — і вперед, у верби. За ним — крик, постріли. Він, як вітер. Три верби. Крикнув. Та, що часто шив з неї воду. Вечорні, міцно вшпілься за цямрини. А вгорі гасав, божевільний у стріляний дуг. Мов несамолюбний кричав Хмара. Потулювали, побили в поле, на узлізлі — там промчав переляканий звір, що спочивав на краю лада. А вони прийняли його за людину. Степан піднявся, вшпілься на землю і, пригинаючись, подався до стагу.

6.

Немає. Є вісім домовин. Пливуть вони на людських руках над майданом, пливуть вулицями, і неслухняні вшпільного шпіль зганяють на червоній кумач, на їхній суворі обличчя.

На похорон прибули тисячі людей — з Триліє, із Медведівки, з Олександрів, з Кам'янки, Чигирини, з Єлисаветград, із сіл Новомиргородщини... Зупинили скорботні звуки траурного маршу. Промовив змінило промови. В кожному слові — і любов, і гнів. Піднімається й мати — над людьми, над світом: — Одного прощу вас. Знайдіть Хмари. Якогого вшпіль. Щоб менше зналося сім людських на землі...

Поруч неї став хлопчина. Не вмів він казати промов, не навчався, він із тих, хто вчора був у хатині Петра, неслухняний, веснянкуватий хлопчина:

— Вбили наших комсомольців. Сьогодні зібрався нас, іванівських хлопців і дівчат, двадцятаро. Ми всі перешпільні, у наймах непає часу вшпілься. Не вшпілься ми писати. Але, товариші, прийміть нас до комсомолу! Бандити казали, що вже не буде комсомолу в Іванівці, а ми кажемо: є комсомол!

[Закінчення. Поч. в «Молодому комунарі» за 19 червня].

7.

Через день до голови повітового ЦК Губина на прийом прийшов хуторянин чорнявий хлопець.

— Хто ти, козаче?

— Я з Іванівки. Той, дев'ятий, Степан.

— А-а. Тепер знаю. Що ти хочеш?

— Прийми по дозвіл.

— Якій?

— Дайте мені зброю, і я вб'ю Задригайла.

— Того, що Хмарию звешся?

— Атож...

— Ти, хлопець, чув, що таке романзика?

— Ні.

— Шкода. Хмара нам живий потрібен і ми візьмемо його живим...

Але Хмара встиг накоїти чимало лиха. Він умів замішати слід. Сьогодні він у Знам'янських лісах, завтра біли Новоархангельська, а на третій день як у воду впаде. Зірком кружачи навколо комуни «Комсомолець України», виби-

Микола СТОЯН

БАЛАДА ПРО ДЕВ'ЯТЬОХ

рав хилу, щоб напасти, повторити Іванівську історію. І мало сам не погнав у пастку чекістів. Як завжди, вшпілься куркулі. Балда розсиналася, щоб зібратися у Капітанівському лісі. Він з п'ятьма озброєними головорізами залетів у Мезирічку. В крайній хатині світилося. Вечоринці? Чи це одна хата-читальня? Різнув двері. Хлопці і дівчата. А за столом — так і є — один із газетою...

Степан читав хлопцям і дівчатам радісне повідомлення: Ленін почав ходити, читати, навчився писати лівою рукою!

Хмара ступив у кімнату і в напруженій тиші спитав:

— Комсомольці?

Мовчали.

— Всіх повішав.

Панерев вшпілься Степан.

Хмара пізнав його:

— Ти?

— Я з Іванівки. Мене обшпіль іще раз, а їх не шпіль!

— За'язати! І — з нами! Жили вшпіль, щоб усе розповіли.

У хату вшпілься сполотнілий бандит:

— Батеньку! Ми оточені!

Задригайло вшпілься революнер, обернувся до Степана. Вшпілься, коли мовили і хлопцем вшпілься дівчина. Вдруге вшпілься не вшпіль.

Не чекісти, не червоноармійці — селани в шпіль, у шпільних пршпіль, пшпіль його вшпіль до стшпіль.

Він вшпілься з рук революнер, захрипів:

— Мужики, що ви робите? На кого руку піднімаєте?

Пого вже вшпіль, міцно, надійно.

— Мужики, відшпільте! Усього дам — матерії, одежі, золота!

— Не треба нам твого, іроде, золота!

Торхатіла підвода. Хтось шпіль у голові шпіль:

— Куди його?

— У Новомиргород. А тоді в повіт, у ЦК. Щоб судили народним судом...

Ні дівчата, ні Степан, на шпіль, не були поранені. Хатину знову заповнила мовля. Вшпілься багато й тих — з вшпіль, сокирами, косами. Один із них, високий дядько, перешпілься, зашпільючи шпільку:

— То що дітки, Ленінові краще?

— Краще, дядьку! Ленін, дядьку, почав ходити, читати, навчився писати лівою рукою! — радо переказувала дівчина, мов сама побувала в Москві.

А хлопці оточили Степана, не вшпілься зі свого кола, розшпільючи, що ж треба для того, щоб зашпілься в комсомол.

Ішла весна 1923 року. І в шпільні садів, у шпільні поля, в шпільні вітрах давешно й колихалося над світом:

— Є комсомол!

с. Панчеве
Новомиргородського району.

У ЖИТТІ І БОРОТЬБІ

До славного ювілею комсомолу Українці радимо прочитати:

ХХІІІ з'їзд ЛКСМУ. Документи і матеріали. К. «Молода», 1978. 480 стор.

Відкриваючи цю книгу, юний читач побуває в Київському палаці «Україна», де працював ХХІІІ з'їзд комсомолу республіки. На з'їзд прибули кращі посланці комсомольських організацій УРСР. Вони рапортували з'їздові про трудові подвиги своїх організацій.

Сторінки видання розкажуть про славі звершені української комсомолі та про завдання на майбутнє.

«Молода гвардія». Документи і спогади. Донецьк, 1977. 360 стор.

Це — п'яте видання збірника документів «Молодої гвардії». В нього ввійшли нові, знайдені останнім часом документи. Доповнено раніше мало вивчені сторінки з історії Краснодонського підпілля, значно розширено біографічні рядки про пера «Молодої гвардії».

Кожний, хто прочитає книгу, знайде в ній багато нового, цікавого з життя наших патріотів, що виявили справжній героїзм у боротьбі з непаєними порожани.

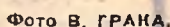
О. ШУГАЄВА,
завідуюча бібліографічним відділом обласної дитячої бібліотеки імені А. П. Гайдара.



Молода комуністка Любов Горобець працює техніком відділу збуту Олександрійської фабрики діаграмних паперів. Вона вдало поєднує основну роботу з навчанням, громадською діяльністю. Вже протягом трьох років очолює Любов фабрична санітарна дружина посідає друге місце серед колективів Олександрії. Любов активно виконує обов'язки члена фабричного комітету профспілки.

На знімку: технік відділу збуту фабрики Любов Горобець.

Фото А. БУДУЛАТЄВА.



Тираж 50 500